

ПРОЛОГ

7 ЧЕРВНЯ 1990 РОКУ

НІМЕЧЧИНА

Ви бодай колись помічали — *справді* помічали, — що дерева трохи схожі на людей? Їхні великі гострі гілки чимось подібні до кінцівок, іноді дерева тримають щось у них — наприклад, гнізда та плоди, — а згори в них велика листяна куля, схожа на людське волосся. Вони бувають усіх мастей і розмірів: високі, низенькі, пальми, в'язи. І в кожного своя історія... достоту як у нас.

Як у неї.

Вона.

Не вона.

Це не вона.

У моєму мозку відлунює татів голос: «Не вона. Не вона».

Мене оточує хаос. Люди витріщаються з роззявленими ротами. Я помічаю кучеряву жінку, яка затуляє очі маленькому синові. І дерева — в парку також є дерева, що стоять, нажахані й оторопілі, вони дивляться *не на неї*, а на водну гірку.

Я навіть не помічаю, що мої ноги підбігають туди. Майже не розумію, що відбувається. Знаю тільки, що мушу підійти ближче, мушу з'ясувати: як *допомогти*?

Я вже наблизився до гірки, до криків, до звуків жаху, що йому ніхто не може дати раду. Ніхто не мав планів на цей випадок, нагадую собі, хоча кров у жилах захолола. Це не означає, що цього ніхто не передбачав.

«Це не вона».

Мої очі придивляються до картини. Підходить людина із цупким чорним простирадлом — напевно, коронер. Коронер накриває ним пару ніг, а тоді й решту трупа. Я бачу лише маківку чоловіка, а тоді коронер забирає його тіло на візку.

«Не вона».

«Не вона».

«Не вона».

«А він».

Він, який більше ніколи не надкусить липкого печива із шоколадними крихтами, не розрегочиться так, що з носа піде вода, не заплаче, коли в якомусь фільмі помре собачка. *Він*, який більше ніколи не дремене до автобусної зупинки, не скаже рідним, що любить їх, не намалює знічев'я на папірці символу супергероя. *Він*, який більше ніколи не піде в спортзал, не збісить меншої сестрички, не зіграє у відеогру, не прочитає книжки.

Він, чия смерть не відпустить моєї родини ніде на світі, чие життя не мало бути втрачено.

Він.

Не вона.

Це не вона.

Теперішнє. Рейвен-Брукс.

Я бачу тата. Хоча всі решта панікують, він — ні. Він дивиться просто на мене. Наче чекав на мене. Наче здогадувався, що так станеться.

Я горнуся до його непохитних масивних грудей. Його руки огортають мене, але якось напружено — не можу описати це точно. Цього разу все не так, як раніше, з гіркою в Німеччині, і я не знаю чому. Може, тому, що минулого разу вона не була на гірці. Але зараз вона була там. Зараз була.

Я намагаюся прочитати тата цілком. І не хочу, щоб він мені казав.

Це не вона.

Я придивляюся й бачу перший вагончик, який відірвався від американських гірок «Гнила серцевина». Решта вагончиків застигла на вершині. Це завдало стільки болю, але має такий нормальний вигляд, що аж дивно. Наче тут не сталося нічого жахливого. Якщо добре зосередитися, чути навіть крики птахів угорі — цілком нормальна штука. Але це не нормально. *Не має бути нормальним.* І те, як репетують люди довкола нас, точно не нормально...

Я ховаюся в тата на грудях, заперечуючи все, допоки можу. Та коли чую лемент якогось чоловіка в натовпі, мені стає несила.

Я відхиляюсь і дивлюся на тата. А тоді він каже — спокійно, наче репетирував (гадаю, можна сказати, що так і було):

— Це не вона.

Я пильно дивлюся на нього, кліпаю, щоб позбутися сліз. Мені треба, щоб він сказав це знову.

— Це не вона.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ І

— **Н**адягни блакитну краватку, — радить мама. Це було б кумедно, якби я був налаштований посміятися, бо краватка в мене лиш одна. Мама цокає язиком і бурмоче щось про мої штанини, які треба відпустити.

Я небагато ходив на похорони, та пам'ятаю, як вона робила те саме перед поминками нашої сусідки Зігрід Келлер у Німеччині. Зігрід готувала нам горіховий торт. А потім захворіла, померла, і відтоді я не куштував горіхового торта.

Уранці перед поминками мама бігала так, ніби на світі не було нічого важливішого за наше зачесане волосся й чисті нігті. Наче сердешний містер Келлер дивився б, чи немає в нас бруду за вухами. Того ранку він не виходив зі своєї спальні, поки всі залишали на кухонній стільниці запіканки й листівки. Я його, звісно, не засуджую... але хочу сказати, що головний на похоронах не я.

Цікаво, що цього ранку роблять містер та місіс Ї. Адже то була не вона — не моя сестра Мія. А вона — їхня донька Люсі. Люсі Ї.

— Виходимо за десять хвилин, — лагідно каже мама з передпокою. На ній сіра сукня з мереживним комірцем. Ми завжди кажемо

мамі, що в цій сукні вона наче з прерії, а вона вдає, ніби сердиться на нас. Однак цього ранку обходиться без жартів. Уже ніщо не здається смішним.

Мія виходить зі своєї кімнати в темно-ліловій сукні, в якій два роки тому ходила на «Лускунчика». Зараз сукня здається на ній коротшою. Я пам'ятаю, як її поділ волочився по землі й Мія притримувала його, доки не перевела увагу на попкорн. Тепер я бачу її щиколотки, що стирчать просто над шкарпетками.

Ходити зараз у цьому одязі, в якому ми колись сміялися, — це якось неправильно. І все це якось неправильно. Та мабуть, усе й *справді* неправильно.

Ми дістаємося кухні. Татів костюм висить на татовому стільці, досі теплий після того, як його випрасувала мама.

Мама робить найглибший вдих усіх часів, а тоді розтискає та стискає кулаки і якомога спокійніше йде до костюма, накидає його на руку й щезає в підвалі.

Ми з Мією розуміємо, що йти за нею не треба. Ми не бачили тата від дня відкриття.

Ми стежимо одне за одним краєчком ока: не хочеться зустрітися поглядами, та не хочеться й пропустити жодного погляду, найдрібнішого знаку, що підказував би, як треба поводитися, що відчувати, як ми із цим упораємося.

Надовго западає тиша, а тоді стає чути мамині кроки: вона підіймається сходами,